

**MIKLÓS LUKÁCS,
LARRY GRENAIER, ERIC HARLAND**
Cimbalom Unlimited

Budapest Music Center Records, 2016, 61:15

Cimbálový virtuóz Miklós Lukács se na CD *Cimbalom Unlimited*, zaznamenávajícím jeho nahrávku v BMC koncertní hale 2. a 3. června 2016, představuje v plné parádě. Po svém boku má kontrabasistu Larryho Grenadiera a bubeníka Erika Harlanda, s nimiž se sblížil za svého působení v konstelaci legendárního amerického saxofonisty Charlese Lloyda. Jsou to, jak oprávněně sám svědčí, „perfektní hráči, otevření různorodým druhům hudby“. Právě to potřeboval, protože se rozhodl, že při této příležitosti ukáže na příkladu svého vztahu k minulosti, současnosti a výhledů do budoucnosti hry na cimbál, jak barvitě šance nabízí a že je to nástroj vhodný i pro 21. století. Těch devět kompozic, na albu prezentovaných, obnáší skutečně různorodé přístupy, což se snad dá rozpoznat i z jednovětých charakteristik. *Balkan Winds* je honitebně pádný virvál, střídající ekvilibristickou bujnost s nostalgizující vtíravostí, s překotnými poryvy cimbálu, vábivě melodizující basou i řádivě nakumulovanými bicími. *Lullaby for an Unborn Child* je naopak protajemně pozahalená uspávanka, střídající cingrlátkové prozvoňování se zahoroučkovně třeskutující (nepodvádívou) svádívností. *Peacock Dance* je naproti tomu prodchnut tanečně

poskočnou vzdorností, pozlomkovaně žejbrující, s promlátivě cepujícími bicími a s pohánivě vzrušivou basou, nad kterými cimbál téma vítězoslavně rozparádí. *Dawn Song* se s pozamykanou pozamyšlenkovanosťou přelévá do folkově podbarveného zabaladizování, zatímco kontrabas v následném *Somewhere...* vyvolá zneklidňující atmosféru neurčitosti, vyvolávající smíšené emoce. Ale je to zahrávavě pospěšný *Act 3*, jehož dějeplná akčnost, plná údernostního aktérství, nás ohromí neustálými převisy ze základního tématu do úderných ztečí. *Auru* vyvolá basista s jemně vyladovanou excitací; je tu (ale i jinde) patrný náladotvorný, až posvátňující odkaz Bartóka, přičemž v anotacích proklamovaná folkovost zůstává někde v podpalubí. *Sunrise in Chennai* záběhují hravé i dravé, až exoticky propešťované tradice, které vedou do blyskotného rumraje včetně monstrózního sóla bicích, a vracejí se do Maďarska ve folkovém zjancení. Závěrečný memoriál *R. I. EP.* (prezentovaný s atmosférou živého vystoupení v klubu Opus o den později), věnovaný postmodernímu spisovateli Péteru Esterházymu (1950–2016), má svou vnitřní náruživost, povlovnou protraurizovanost, prosypně zatragizovanou, každopádně však výřavě vemlouvavou. Cimbál má v každé fázi odlišné zabarvení, vždy však je pln dychtivosti, působí moderně, na hraně jazzu (se zmíněnou folkovou dodatkovostí) a klasiky, vyvolává souběžnou náladu spoluhráčů. Je to nevšední album.

Z. K. Slabý